

РЕШЕНИЕ

№ 4041

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11809** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 166, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, представлявано от А. К. Р., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/7304#2 от 05.07.2021 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

В жалбата са наведени доводи за нищожност на оспорения административен акт, като издаден от некомпетентен орган, както и за неговата незаконосъобразност, като издаден в нарушение на материалния и процесуалния закон и в несъответствие с целта на закона. Иска се отмяна на обжалвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез упълномощения си процесуален представител адв. Е. моли обжалваният акт да бъде отменен на основанията, посочени в жалбата, и излага съображения по същество на спора.

От пълномощника на ответника заместник изпълнителния директор на ДФЗ юрк. В. е постъпила молба, с която последната не възразява да бъде даден ход на делото в нейно отсъствие, изразява становище по същество на спора, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

[фирма] е регистрирано с Уникален регистрационен номер /УРН/ 603398 в Интегрираната система за администриране и контрол /И./ и видно от Уведомително писмо на л. 25 и сл. по делото е било одобрено за участие по мярка 214 „Агроекологични плащания“ по ПРСР 2007 – 2013 г. с направление „Биологично растениевъдство“ през кампания 2013.

В резултат на извършени административни проверки на основание чл. 68, ал. 1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за спазване на поет петгодишен агроекологичен ангажимент ДФЗ – РА е установил, че жалбоподателят не е подал Заявление за плащане по мярка 214 „Агроекологични плащания“ с направление „Биологично растениевъдство“ през кампания 2015. Във връзка с това е издадено Уведомително писмо за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „Агроекологични плащания“ от Програмата за развитие на селските райони /ПРСР/ 2007 – 2013 г. за кампания 2015 г. с изх. № 01-2600/7304 от 30.11.2016 г. /л. 23 и сл./, с което ДФЗ – РА е отказал на жалбоподателя финансова помощ и е прекратил агроекологичния ангажимент. В посоченото Уведомително писмо изрично е посочена възможността на дружеството жалбоподател да оспори същото по административен ред пред министъра на земеделието и храните или да обжалва същото по съдебен ред пред административен съд по седалището на териториалната структура на ДФЗ, в чийто район се намира седалището му, в 14-дневен срок от съобщаването му. Уведомителното писмо е връчено на жалбоподателя на 12.12.2016 г., видно от известие за доставяне на л. 24 по делото. Уведомителното писмо не е обжалвано и е влязло в сила на 27.12.2016 г.

С Уведомително писмо за открито производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане по мярка 214 „Агроекологични плащания“ от ПРСР 2007 – 2013 г. /л. 17 и сл./ жалбоподателят е бил уведомен, че ДФЗ открива производство по издаване на АУПДВ на основание влязъл в сила акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007 – 2013 г. с изх. № 01-2600/7304 от 30.11.2016 г. В Уведомителното писмо изрично е посочено, че жалбоподателят има право в 7-дневен срок от получаване на писмото да възстанови доброволно недължимо платената сума без начислени лихви върху нея – в размер на 71 831.06 лева, а в случай че не е съгласен с направените констатации – да представи в 7-дневен срок от получаване на писмото възражения и допълнителни доказателства. По делото няма данни дружеството жалбоподател да е възстановило сумата или да е подало възражение и да е представило допълнителни доказателства. Цитираното Уведомително писмо след направен опит за връчване чрез куриерска фирма /л. 19/ и след опит за свързване с бенефициента е оповестено на 24.09.2020 г. на таблото за обявление в ОД С. – град на ДФЗ на основание чл. 18а, ал. 10 във вр. с чл. 26, ал. 2 от АПК /л. 22/ и е връчено на 01.10.2020 г.

Във връзка с горното заместник изпълнителният директор на ДФЗ е издал по отношение на дружеството жалбоподател обжалваният в настоящото съдебно производство Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-2600#2 от 05.07.2021 г. Видно от отбелязването върху последната страница на акта /л. 12/, същият е получен на 01.11.2021 г.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и дали е съобразен с целта на закона.

ДФЗ е държавен орган, на който със закон се предоставя да изпълнява функциите на разплащателна агенция. Няма спор, че в периода на издаване на обжалвания акт изпълнителен директор на ДФЗ е Б. М., като същият в качеството си на такъв и на основание чл. 20а, ал.5 от ЗПЗП притежава законово правомощие да издава АУПДВ по реда на ДОПК, като съгласно ал. 6 на чл. 20а от ЗПЗП това правомощие изпълнителният директор може да делегира с нарочна заповед на заместник изпълнителните директори на фонда или на директорите на областните дирекции на фонда.

По делото се представя писмена заповед на изпълнителния директор на ДФЗ /л. 35 и 36/ за делегиране в полза на П. Д. С. в качеството ѝ на заместник изпълнителен директор на ДФЗ на посочените в тази заповед правомощия.

Процесният АУПДВ е издаден след изменението и допълнението на чл. 20а от ЗПЗП в сила от 28.06.2019 г., с които в новите ал. 5 и ал. 6 законодателят урежда безпротиворечиво възможността материално компетентният да издава АУПДВ орган – изпълнителният директор на фонда, да делегира това правомощие на своите заместници, което следва да става въз основа на изрична заповед. Това изменение е предхождащо датата, обективирана в представената заповед /л. 35 и 36/ за делегиране в полза на П. С. на определени правомощия. Видно обаче от нейното съдържание, същата не съдържа изрично делегиране на правомощие в полза на П. С. като заместник изпълнителен директор на ДФЗ да издава АУПДВ по мярка 214 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. Законът в чл. 20а, ал. 6 и след 28.06.2020 г. изисква изричен акт за делегиране на правомощието да се издава АУПДВ и от заместник на изпълнителния директор, а такъв не се установява да има обективиран преди постановяване на процесното властническо волеизявление от конкретния заместник. Следва да се има предвид, че въпреки посочването на чл. 20а, ал. 6 от ЗПЗП като основание за издаване на заповедта, това не е достатъчно, за да се приеме, че е налице изрично делегиране на конкретното правомощие, тъй като упълномощителната заповед не може да се тълкува разширително, а само буквално и липсата на изрично делегиране не може да се презюмира единствено и само поради посочване на съответната разпоредба – необходимо е да има конкретно, нарочно и изрично волеизявление, от което да става ясно, че въпросното правомощие е делегирано.

На ответника е указано с Разпореждане № 1353 от 17.02.2022 г., че е в негова тежест да установи изпълнението на законовите изисквания за издаването на обжалвания акт. До приключване на съдебното дирене не са представени доказателства от ответната страна, с които да се установи, че има издадена нарочна заповед на осн. чл. 20а, ал. 6 от ЗПЗП в полза на конкретния заместник изпълнителен директор, с която материално компетентният административен орган да делегира въпросното правомощие, а именно да се издават АУПДВ по конкретната мярка. Ето защо, съдът приема извода, че пред него не се доказва по несъмнен начин, че в полза на конкретния издател на процесния АУПДВ към дата 05.07.2021 г. е била издадена заповед, с която да е делегирано

правомощието да издава АУПДВ по мярка 214 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. Въпросът за компетенцията на конкретния издател е изрично повдигнат като спорен и изцяло в тежест на ответника е да установи по несъмнен начин това обстоятелство.

Горните доводи обуславят извода, че процесният АУПДВ е издаден от орган, който не доказва пред съда да притежава нито по закон, нито по делегация правомощието по чл.20а, ал. 6 във вр. с ал. 5 от ЗПЗП към датата на постановяването на акта, поради което същият се явява нищожен и следва съдът да я прогласи с решението си.

Водим от горното, съдът:

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/7304#2 от 05.07.2021 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: